

det understödes af ett inbilladt eller verkligt personligt intresse. *Falla, hysa en f. Hafva den f-en, att . . . Hysa f. för någon*, till någons fördel; *emot någon*, halva ogynnsamma tankar om någon. *Intagen af, full af f-ar. Ingifva någon f-ar. Utan f. betrakta en sak, ett ämne, bedöma en person, en händelse.* — *Syn.* Förutfattad mening.

FÖRDOMSFRÏ, a. 2. 1) Som icke har några fördomar. *En f. menniska. F-t sinne. F-a tänkesätt.* — 2) Som röjer, uttrycker, tillkännagifver frihet ifrån fördomar. *Ett f-t handlings-sätt.* — *Syn.* (för begge bem.) Upplyst.

FÖRDOMSFRÏHET, f. 3. Egenskapen att vara fördomsfrï. — *Syn.* Upplysning, Upplysta tänkesätt.

FÖRDOMSFRÏTT, adv. Utan fördom. *F. bedöma någon, något.* — *Syn.* Riktigt, Rättvist.

FÖRDOMSFULL, a. 2. Intagen af fördomar. *F. menniska. F-t sinne. F-a tänkesätt.* — *Fördomsfullt*, adv.

FÖRDRAG, fördrag, n. 5. 1) (moralfil.) Två eller flera personers ömsesidigt förklarade samtycke, rörande ett rättsförhållande, som dem emellan skall äga rum. — *Syn.* Aftal, Öfverenskommelse, Pactum. — 2) (pol.) Öfverenskommelse mellan regerande furstar, stater, angående slutande af krig, ingående af förbund eller rörande handeln, o. s. v. *Göra, sluta, afsluta f. med någon. Grundnad på, enligt med f.* — Ingår i sammansättningarna Freds- o. Handelsfördrag. — *Syn.* Traktat. — 2) Omständigheten, att man fördrager (andras fel, svagheter, o. s. v.). Brukas mest i förening med verbet *Hafva*, t. ex.: *Hafva f. med någon, med hans fel, svagheter*, o. s. v. — *Syn.* Se *Tålmod.* — 3) Omständigheten, att man gifver anstånd (t. ex. med betalning). *Jag ber dig, haf f. med betalningen af min skuld.* — *Syn.* Tålmod, Anstånd.

FÖRDRAG, fördrag, n. 5. Rättighet att först draga (se d. o., v. n. 7.) i vissa spel (schack, dam). *Hafva f-el.*

FÖRDRAGA, fördråga, v. a. 3. I. (böjes som *Draga*) 1) (fys.) Uthärda. *Han f-ärog med ståndaktighet dessa lidanden. F. kölden, hettan. Hans svaga mage f-ger icke all mat, förmår ej smälta den.* — *Syn.* Se *Tåla.* — 2) (i andlig mening) Med öfverseende tålmod bemöta, bedöma, anse. *Jag kan ej f. den menniskan. Han f-ger allt af sina barn. Tåligt f. en skymf, en oförrätt. Jag kan ej f., att han så bemöter mig.* — *Syn.* Se *Tåla.*

FÖRDRAGA, fördråga, v. a. 3. II. (böjes som *Draga*) Draga någonting före. *F. ett täckelse.*

FÖRDRAGANDE, fördrågannde, n. 4. I. Omständigheten, att man fördrager eller något fördrages.

FÖRDRAGANDE, fördrågannde, n. 4. II. Handlingen, då man drager någonting före; händelsen, att något drages före.

FÖRDRAGNING, fördrågninng, f. 2. Se *Fördragande*. II.

FÖRDRAGSAM, fördrågsamm, a. 2. Som har fördrag (bem. 2) med andras fel, svagheter eller olika tänkesätt. *Man bör vara f. emot alla, framför allt i religionen.* — *Syn.* Tolerant, Tålsam.

FÖRDRAGSAMHET, f. 3. Egenskapen att vara fördragsam. *F. är en stor dygd, men föga allmän. F. emot olika tänkande, i religionen.* — *Syn.* Tålsamhet, Tolerans.

FÖRDRIFVA, fördrifva, v. a. 3. (böjes som

Drifva) 1) Med yttre våld eller genom andra medel tvinga någon att aflägsna sig ifrån ett ställe. Sägnes i utsträckt mening o. fig. äfven om liflösa ting. *F. fienden ur landet. F. råttor, väggohyra. Solen sken fram och f-dref molnen.* (Fig.) *F. en sjukdom. Tobaksrök f-ver elak lukt. F. våld med våld, med vapen eller handkraft afvärja våld. F. tiden*, på något sätt så laga, att tiden icke förefaller lång. *F. sorgen, ledsnaden*, göra, att de försvinna. *Vinet f-ver alla sorger och bekymmer. Med vin f. ledsnaden. F. ett foster*, genom något medel göra, att det foster, en kvinna bär, ej utbildas till lif utan går bort i förtid. — *Syn.* Se *Bortdrifva*, 1. — 2) (mål.) *F. färger*, med penseln utjemna pålagd färg, så att den gradvis aftager i styrka och äntligen småningom förlorar sig i de närmaste.

FÖRDRIFNING, f. 2. 1) Se *Fördrifvande*. — 2) *Färgers f.*, äfv. sättet, huru i målning färger blifvit fördrifna. *Färgernas f. är icke väl lyckad på denna tafel.*

FÖRDRIFVANDE, n. 4. Handlingen, då man fördrifver; händelsen, omständigheten, att någon eller något fördrifves.

FÖRDRIFVARE, m. 5. En, som fördrifver.

FÖRDRÏSTA SIG, v. r. 1. Taga sig den djerfheten, vara nog djerf att (göra, säga något). *F. dig icke mer att komma för mina ögon. Brukas ofta i underdånig, ödmjuk, bönfällande stil eller af artighet, t. ex.: Jag f-r mig i all underdånighet att nalkas Eders M. med den ödmjuka anhållan, att . . . Förlåt, om jag f-r mig att motsäga er.* — *Syn.* Se *Våga*.

FÖRDRÖPPAR, fördråpparr, m. 2. pl. Se *Förbränna*.

FÖRDRUMMAS, v. d. 1. (bergv.; förmodl. af t. *sich zertrümmern*) Sägnes om malmgångar, då de sprida sig i grenar, som småningom förlora sig eller åter förenas. — *Fördrumning, f. 2.*

FÖRDRÄNKA, fördrångka, v. a. 2. Helt och hållet dränka (bem. 1). Brukas mest i fig. mening, t. ex.: *F. sina bekymmer i vin.* — *Fördränkande*, n. 4. o. *Fördränkning*, f. 2.

FÖRDRÖJA, fördröja, v. a. 2. Förorsaka dröjsmål eller qvardröjande på ett ställe; göra, att det dröjer med något. *F-öj icke budet med onödigt prat. Denna händelse f-jde mig, så att jag ej kom fram i rätten tid. Detta kommer att f. sakens afgörande.* — *Syn.* Försinka, Söla med. — *F. sig*, v. r. 1) (mindre brukl.) Dröja allt för länge med något. — 2) Dröja kvar länge, allt för länge på ett ställe. *Jag råkade att f. mig på ett ställe, så att jag kom för sent.*

FÖRDUDBLA, fördubbla, v. a. 1. 1) Göra en gång till så stor, öka till dubbelt. *F. utsatsen i spel. F. vakterna.* — 2) (fig.) Öka, förhöja. *F. sina steg. F. slagen, sin ifver, sina bemödanden, sina omsorger. Detta f-de model, ifvern, krafterna hos dem.* — *Syn.* Se *Öka.* — *F-s*, v. d. o. *F. sig*, v. r. Ökas, förhöjas. *Dess värde f-s derigenom så mycket mer.* — *Fördubblande*, n. 4.

FÖRDUDBLING, f. 2. 1) Handlingen, då man fördubblar; händelsen, omständigheten, att något fördubblas. — 2) Hvad som blifvit tillökadt, tillagdt, då man fördubblat något.

FÖRDUNKLA, fördunnkla, v. a. 1. 1) Göra dunkel, mindre klar. *Några lätta skyar f-de solens glans.* — 2) (fig.) a) Göra mindre, förringa,